

COM una aigua secreta —que, ben lluny dels camins,
a cap gest de Narcís no farà de sepulcre—,
inútil als conreus, als llavis, als jardins,
oposant a la llum que ella no porta a dins
la fredor d'una làmina silenciosa i pulera,

és la meva tristesa... Ample mirall fidel
per on el món rellisca amb menys de pes que una ombra
entre jo i aquest altre gran mirall paral·lel
del cel, on es destrien, cadascun un anhel,
els núvols, els ocells —les ànimes sens nombre!—

Com una aigua secreta canvia el seu color
amb el reflex que l'aura dóna a l'instant que passa:
blava, els matins d'hivern, de glaç en fusió,
gropa i plena de somnis els vespres de tardor,
i els migdies d'istiu enlluernada i lassa;

ara, a la primavera, quan l'univers és blau,
hi ha una llum igual al paisatge i en ella.
Les llunyanies d'or saben secrets de pau,
i el capaltard arriba amb un bleix tan suau
que fóra cada llàgrima la imatge d'una estrella

en una aigua secreta. Un torb, però, només,
faria buida i orba la seva pregonesa
tèrbola, sota cels terribles i propers...

*

* *

Abril que fas florir les roses i els llorens,
dóna dies ben clars a la meva tristesa!

Abril. 1938.